

Gaz Ocağı

– Dalim · 18 Ocak 2024

1970 yılıydı.

Henüz on yaşındaydım. Babam, Konya dönüşünde beraberinde bir gaz ocağı alıp gelmişti. Babam, gaz ocağının gövdesindeki kapağı açıp içine iki buçuk litrelik cam şişedeki gaz yağından doldurdu. Ocağın pompa kolundan tutarak pompaladı. Gaz ocağının deposundaki boşluk hava ile dolunca pompa kolun sanki yorulmuş bir çocuk gibi olduğu yerde durdu. Babam da pompa kolu hareketsiz duruma gelince bıraktı.

Eline kibriti aldı, gaz ocağını açtı. Kibriti çaktı yanan kibrit çöpünü gaz ocağına uzatıp yaktı. Annem üzerine hemen odun ateşinde çay demlediğimiz çaydanlığı koydu. Ateş önümüzde yanıyor çay suyu fokur fokur kaynamaya başlayınca yüz gramlık kartondan yapılmış, üzerinde TEKEL yazan çaydan eli ile bir tutam alıp çaydanlığın içine boşalttı. Demlenmesini beklemeye başladık.

“Oh ne rahatlık.” dedi annem.

Babam; “Bak Hanım, ne odun yakma, ne kül alma derdi var.” dedi. “Ama gaz yağı olmazsa bu da yanmaz.” dedi.

Henüz demlenen çayı içmeye başlamadan köy muhtarı Mustafa Yıldırım evimize çıkıp geldi. Belki bir işi, belki bir söyleyeceği vardı ama söylemedi. Ortada duran gaz ocağına bakmaya başladı. Çay demlenmişti, çaylar doldurulup annem tarafından ikram ettik.

Muhtar çay içerken gözünü gaz ocağına dikmişti.

O bakıyordu da ben sanki bakmıyor muydum?

Muhtar, gaz ocağına baktı baktı.

“Bunu bana vereceksin Ali Dayı. Parasını hemen vereceğim. Benim evime çok misafır gelir, bu senden çok bana lazım.” dedi.

Babama kaç liraya aldığını sordu. Babam da alış fiyatını söyledi. Hemen cebinden parasını çıkardı yere

altı. Gaz ocağını aldı ayağa kalkıp müsaade isteyip gitti.

O günden sonra bir daha gaz ocağımız olmadı.

Annem bir defa çay demleyecek kadar rahatlık gördü. O günden sonra belki hep hayal etti. Ama babama “neden sattın” demedi.

Annem gaz ocağından sonra yine odun ateşinde yemek pişirmeye, odun ateşinde mis gibi çaylarını demlemeye devam etti.

15.03.2022

Durmuş Ali ÖZBEK